

junij 2021

Leto 2021

Jadransko morje

10. junij 2021, četrtek

Izola - Stoja

Šele letos sem spoznal, kako lepo sva se imela lani. Ko so mi lansko leto prijatelji opisovali domače razmere, sem bil prepričan, da pretiravajo in malo teatralizirajo. Letos sem uvidel, da je življenje v deželici v resnici še hujše, kot so mi ga slikali. Sedaj si kar ne morem predstavljati, da sem ob povratku, 4. decembra lani, dal na obraz svojo drugo masko (prvo mi je podaril prijatelj v Puli sredi junija). Kljub temu, da sva robantila nad zaprtimi lukami, sva lahko svobodno plula, najprej po Rdečem morju, potem pa še po Mediteranu. In letos? Zaprli so naju v Deželico! Nikamor nisva smela. Če pa sva kam le uspela priti, sva se morala igrati maškarado. Sočustvujem s šolarji, ki so bili zaprti doma. Sam sem skoraj padel v depresijo zaradi tega. Če ne bi konstantno kršil nesmiselnih odlokov, bi se mi verjetno zmešalo in bi končal na pločniku pod Nebotičnikom. Kot žrtev korone, seveda. Ampak, kršenje pravil ni moj stil. Tega normalno nikoli ne počnem. To je le zadnja faza samoobrambe organizma ob napadu totalitarizma. To je nekaj, kar se pri meni pokaže samo v vojni.

Ampak, luč na koncu tunela je (zaenkrat je to še vlak, a upam, da vozi vzvratno). Danes sva se končno odvezala iz Marine v Izoli, kjer nama je Miran brezplačno odstopil svoj privez (le kako mu je to uspelo?) in nama prihranil denarčkov za 250 litrov nafte. Ta se je od lani podražila za 25%. Lani je nisem hotel natočiti, da bom imel svežo. Očitna napaka. Bova pa več jadrala. Sicer ne vem (ob vseh teh dnevnih spremembah predpisov in odlokov), ali veter že računajo in ali mora tudi veter imeti negativni kovidni test, da se ga sme uporabiti v jadrih, ali kako? No, mislim, da zaenkrat še ne. Kakorkoli, hvala, Miran!

Polno natovorjena Mala (s petnajst centimetri več greza, kot v trenutku, ko je zaplavala v Ladjedelnici v Izoli pred petimi dnevi) je tako izplula proti jugu. Registracijska ovira je bila premagana v ponedeljek, poslovilna v torek in počivalna v sredo. Ovir torej ni več. V trupu nosi mala barčica skoraj pol tone vode in podobno veliko goriva. Balansirana je tudi količina piva in vina (vsakega po krepkih sto enot). Oglja je dobrih deset vreč in mesa v zamrzovalniku je temu primerno. Vse je usklajeno. Le ustekleničene vode je bilo vkrcane precej manj, kot jo bova verjetno spila v eni sezoni. Vodo bova stekleničila sproti. Ali pa pila vino.

Mejne formalnosti sva naredili v Piranu v dveh minutah in v Umagu v uri in pol. Na obeh koncih je bila Mala edina barka. Naši so delali s papirji, kulijem in šampiljko, sosedge z računalnikom. Ali-kompjuter-ne-radi-to-znamo-več-nekoliko-dana-nije još-sezona. Pa je morala Vesna, kot dežurna klirinovka, peš na drugi konec Umaga v turistično društvo, kjer so ji na njihovem kompjueru (in Vesninem telefonu, kjer domuje internetna banka) le omogočili tisti del klir-ina, ki se mu reče turistična taksa. In luški kapitan je bil ob njenem povratku iz Turističke zajednice seveda na marendi, pa je bilo treba tudi to počakati. Le zdravstvene formalnosti so minile brez težav. Sprejeli so rumeno knjižico, kot dokazilo o nekužnosti. Ja, to je napisano s kulijem, podpisano in pošttempljano. To deluje. To ni kompjuer...

Neverjetno je tudi to, da sva zelo verjetno motorirala po vetru navzdol (vidi se katero knjigo berem, mar ne?). Vetrja je bilo pač premalo. Za najino smer. Za v Italijo ga je bilo ravno prav. Ampak, midva sva klirana za Hrvaško in v Italijo pojdeva, ko se bodo Italijani kovidno skulirali. Ali pa ne pojdeva. Premik v Italijo je neverjetnostna funkcija z več spremenljivkami, kjer kot najpomembnejša nastopa neverjetnost nošenja mask. (Res sem padel pod Douglasov vpliv, ni kaj.)

Neverjetno popoldne mine v telefonskih pogovorih. Najprej kličem jaz, zanima me sidrišče v Stoji. Ga kdo pozna? Aleš mi iz nemškega gorskega zdravilišča sporoči pravo informacijo. Vrževa sidro in se verjetno sidrava neverjetno dobro. Sama sva. In množica čolničev na bojah. Potem iščem laserski daljinomer. Novo igračo, da bom lahko izmeril oddaljenost od obale. Pa ga ne najdem. Verjetno sem ga spravil na neverjetno mesto. Pa ga nisem. Ko ga najdem, vem. Neverjetno, ampak, nahajal se je na najbolj verjetnem mestu.

To je bilo popoldan. Vsak dan za popoldnevom pride večer. Danes tudi. In z večerom telefonski klici, kjer me ljudje sprašujejo: "Neverjetno, zakaj še ni dnevnika?" Pa odgovorim: "Verjetno bo še danes." In tudi bo. In sedaj tudi je. In potem

greva spat.

Jutri se z neverjetnostnim pogonom (verjetno je tu mišljeno brezplačno gorivo in ne Douglasova, fiziku težko razumljiva neverjetna pogruntavščina, op.a.) premakneva v sosednji zaliv.

počasí se poslavljamo od Izole: šest mesecev bivanja v ladjedelnici in sedaj še nekaj dni v marini je dovolj: je treba malo okolje spremeniti ...

cvetoči kaktusi v starem predelu Izole

zanimiv način visoko stoječih lončnic

cvetlični vrtiček med Izolskimi uličicami, ki sem prečesala po dolgem in počez : v Izoli ne obstaja niti ena trgovina z ribiško opremo ...

oštarije v Izoli med tednom več ali manj samevajo

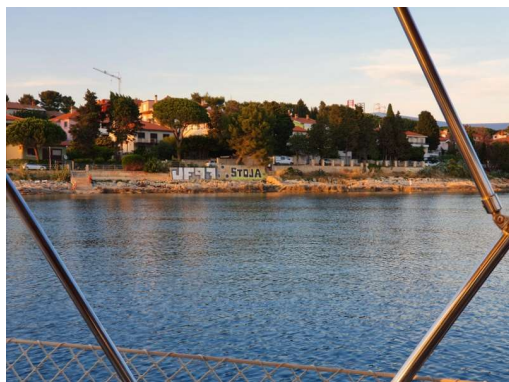
včeraj popoldne je plavala ob rivi Izole vidra/nutrija - atrakcija za vse mimoidoče

Piran in slovo od Slovenije

v Umagu še ni čutiti turistične sezone; vsi uradniki (med.policija,kapitanija,turistični urad) zelo prijazni in ustrežljivi

Stoja, Mala je edina barčica z živo posadko

urejena plaža v Stoji

ostanek kopališča še iz jugo časa

ribiči odhajajo na lov

11. junij 2021, petek

Stoja - Tašalera

Neverjetnostni pogon ni razočaral. Do rta Kamenjak imava lep bočni veter in Mala neverjetno lepo drsi po mirni gladini. Potem midva obrneva za 90 stopinj. Veter ne. Neverjetnostni pogon od tu dalje namesto vetra izkorišča diesel iz kvote 250 litrov. Pa spet obrneva za 90 stopinj. Veter tudi. Neverjetnostni pogon ostaja nespremenjen. Kvota se manjša. Sidrava se, neverjetnostnega pogona pa ne izključiva, le iz diesla preklopiva na veter. Ta Malo lepo poganja ves čas v isto smer. Ves čas ostaja neverjetnostni pogon usmerjen v premec. Se pa zato vrti okolica. Gibanje Zemlje (eppour si muove!) dokazano le ni promočrtno. S krme imava lep razgled na vse dele zaliva. Zemlja se vrti okoli Male. Mala je središče Vesolja. Res je neverjeten ta neverjetnostni pogon!

Pa na obalo. Z dingijem. Ganc novim dingijem. Pozimi sva ga kupila, ker je bilo to ceneje, kot starega, umazanega in neočistljivega, obleči v zalo oblekico. In ga parkiram na pomol. Pa pride do spremembe vetra, ki jo Mala na sidru z lahkoto obvlada. Dingi pač ne tako zelo z lahkoto, čeprav tudi nanj deluje ta neverjetnostni pogon. Dingi se torej sprehodi pod pomol(ček) in spotoma ob zarjaveli traverzi podrajša zgornjo stran (pozimi na novo) zloščenega pokrova motorja.

Sic-sic-sic! Na prvi vožnji. Namesto Tender to Mala bi se moral imenovati Tender to Titanik.

Čeprav sem mislil, da bo z izplutjem konec (nepotrebnega) zapravljanja za opremo barke (na potovanjih sva do sedaj vedno zapravila manj denarja, kot v Deželici pozimi), sem se motil. Srečava se z Olfijem in zavijemo na pijačko. Olfi pri vsem skupaj ni nič kriv za najin finačni fijasko. Celo pomagal nama je in je on plačal zapitek. Pravzaprav Olfi sreča naju, saj je sem priromal iz Ljubljane, midva pa le prikravsala iz svojega main officea. Torej, ker gremo na pijačko via Dechatlon, se v moji malhi znajdejo nove plavutke. Stare so bile natrgane, to je res. Res je pa tudi, da so bile take že deset let in me niso kaj dosti ovirale pri mojih morskih dogodivščinah. Za peko roštilja jih pač nisem obuval. Pod vodo pa tudi nisem bil pretirano pogosto.

Zvečer pride na obisk še Rajko. Ali pa midva prideva na obisk k njemu? Ni čisto jasno. Morda pa vsi pridemo na obisk v Tašalero? Midva imava pa pred kampom floating main office. Njegova firma ima pa tukaj potovalno prikolico in on jo je prišel urediti za naslednje goste. Tako mora biti v vsakem urejenem turističnem obratu. Pa ni bilo veliko dela, prejšnji gost je bil on sam in bodoči gost prav tako. Še ena izmed kovidnih nebuloz.

Večerja v lokalni birtiji se je tudi prilegla, čeravno to ni bila ravno restavracija na koncu veselja...

*jutranja kavica v kokpitu - to sem pa zelo pogrešala :) ;
Tone bere zbirko ZF Douglas Adams (avtor Štoparskega
vodnika po veselju) = 6 knjig! zato tudi pisanje o veselju :)*

12. junij 2021, sobota

Tašalera

Je bila pa zato danes zvečer na sporedu restavracija na koncu (vsaj nama znanega) veselja. Morda celo malo čez konec. Vesolje se konča tam, do kamor seže pogled. Ali vsaj pogled iz peš sprehoda po okolici dingijevega priveza. Z dingijem po kopnem pač ne gre. Z barko še manj. In čisto brez veze je, da bi vesolje obstajalo tudi tam, kamor ne moreva. In česar ne vidiva. Tega, kar ne zazna oko, tega pač ni. Simpl.

Imamo pa kljub vsemu prevozno sredstvo (no, Rajko ga ima) na tak pogon, ki nas lahko zapelje tudi preko meja tega veselja. Recimo, v Pulo na tržnico. In pa v nekaj trgovin, kjer prodajajo (in v eni tudi prodajo) baterijske svetilke. Ampak, na vprašanje prodajete-li-kod-vas-voter-pruf-baterije, je bil prodajalčev odgovor strumen: da. In na pult pred mano je postavil avtomobilski akumulator s pojasnilom: vaser-diht-nema-dopunjavanja-vode-i-ne-pušta-je. Kakorkoli, po nekaj malega konverzacije (torch, po angleško), se vseeno razumeva, kaj želim. In kar želim, to dobim. Baterijsko svetilko. Brez baterij. Te moram kupiti pri mesarju, tam jih menda prodajajo. In jih res.

Zanimivo, preko vidnega horizonta in s tem preko horizonta znanega veselja, se nahaja veliko restavracij. Lokalni prebivalci teh dimenzij jim rečejo kafiči. Kar nekaj jih preverimo. Tako priliko pač ne gre zamuditi. Niti ne gre zamuditi predstavitve Lidlovega roštilja na ventilator. In lokalnih živalic, predelanih v klobase (in podobne zadeve), ki so z veseljem dopolnile to prezentacijo. In sosedovih odličnih in predvsem strašansko zdravih špagetov z morskimi sadeži in cimetom (cimet je baje nepogrešljivo in neverjetno zdravilo proti sladkorni bolezni).

Zvečer pa končno doživim še ugodje restavracije na koncu veselja. Večino časa nas za mizo sedi sedem, občasno osem. Osmi je birt osebno. Večinsko se tudi odločimo za hrano iz znanega veselja (domače lignje). Meni, nepoznavalcu, oštirjeva posadka strumno razloži, da se imenujejo jadranski. Bili so dobri. Ne pa tudi tako zelo zdravi, kot špageti za kosilo. Bili so brez cimeta. Okus in izgled pa, no to je bil tako kot povesod po svetu. Le, da se tam imenujejo patagonski lignji.

Za sladico je bil nekaj časa v igri veper. Pa smo ga preskočili, čeprav je oštir lepo razložil, da gre pravzaprav za veprico, ker konkretni primerek pač nima prostate. In tak primerek smo videli tudi na poti domov. Nekaj primerkov. Večinoma brez prostate. Premikajočih se primerkov. Sredi Premanture na travniku ob spomeniku se je mirno pasla družinica veprov z sedmimi ali osmimi mladiči (tem se v mojem jeziku reče odojek). Naše premikanje se je takoj spremenilo v postanek za foto session. Pit stop. Vsi so bili v akciji, le jaz sem obsedel v avtu. Težko gledam odlično hrano, ki zamuja enkratno priložnost, da bi se hrustljava znašla na mojem krožniku. Ko zabava traja že krepko minuto, začnem resno razmišljati, kako bi se vpisal med lovce, pa je mlada mamica očitno zaslutila mojo nakano in je svojo družinico hitro odpeljala na varno. Na sosednji pašnik sredi vasi.

drugo leto zapored praznujeva Rajkov rojstni dan na morju, v isti družbi; moji polnjeni lignji s škampi so bili odlični - malce drugače narejeni kot jih sama delam

zelo velika veprova družina se je mirno sprehaja po Premanturi tudi oštir se je hvalil, da jih lovi, le na mizo ni nič od tega padlo....

13. junij 2021, nedelja

Tašalera - Artratore, Lošinj

Noč je bila mirna, morje kot olje. Malo sem začel dvomiti o ukrivljenosti prostora in časa in predvsem, da se svet vrti okoli Male. Svet je okoli Male miroval. Pa ne za dolgo. Ko se veter dvigne in tkanina vesolja naguba (s penicami po vrhovih), oddingiram na obalo po Rajka in Katjo. Potem v kokpitu nekaj malega pomezimo in popijemo jutranjo kavico. In poklepeta. Pravzaprav počakamo, da veter precej ojača in ju v že kar razburkanem morju (pogled iz dingija) odpeljem nazaj.

Dvigneva sidro in z močno skrajšanimi jadri odjadrava. Ampak, veter začne jenjavati. Jader je vse več in kmalu so zunaj vse možne krpice. Očitno je dingiranje sprožilo vetrovno vreme. To je edina logična razlaga. Mislim, da bom moral telefonirati Moani in jo poprositi za pravi timing vetra.

Kakorkoli, nekako le uspeva prijadirati do Lošinja, kjer se neverjetnostnemu pogonu spremeni spin. Veter zamenja diesel. Sidrava se v (skoraj) popolni bonaci. V zalivu, nas je malo, sami čarteristi in midva. Sidrani smo dovolj na redko, da ne pričakujem nočnih bližnjih srečanj. Prijetna noč zna biti kljub napovedanemu močnejšemu vetru.

Večerjo je tokrat pripravila Vesna. Vratovina v smetanovi omaki z lisičkami ter bogato solato z bučnim oljem in balzamičnim kisom. Ej, ko bi kaj takega znali pripraviti v (vsaj boljših) oštarijah. Pa ne znajo. Vsaj na Jadranu ne. Vratovina bi bila s pomfrijem, solata z olivnim ali jedilnim oljem in jabolčnim kisom. Včerajšnji lignji, ki so bili sicer v redu za tukajšnje razmere, so bili brez čisto vseh začimb (sol tukaj ne šteje, te je itak vedno nekajkrat preveč), pečeni v ponvi na olju (ko bi bili na rešetki ali na maslu, pa bi bilo že čisto nekaj drugega). Verjetno je oštir še vedno računal, da smo vsi oboleli od covida in nič ne okušamo - kaj bi se potem trudil po nepotrebnem. Kot bi jedel papir. Jah...

Je pa postalo vroče in po večerji sva se lepo spravila v podpalubje, kjer je vsaj malo hladneje. Morje v tem zalivu ima 21,5 stopinj. Približno taka temperatura je potem v kabini podnevi in ponoči. Zaenkrat je to kar prijetno. Le za kopanje je še vedno prehladno, vsaj za naju.

mizar je spet dostavil napačno okno - 3 leta že traja ta odisejada :) ... okno ponovno odhaja v Slovenijo - upajmo, da končno uspe mizar dobiti pravega

slovo od Katje in Rajka; kamp Tašalera je letos skoraj prazen: drug režim, ki je žal odgnal večino pavšalistov

Unije sva preskočila

v zalivu Artratore le nekaj plovil

14. junij 2021, ponedeljek

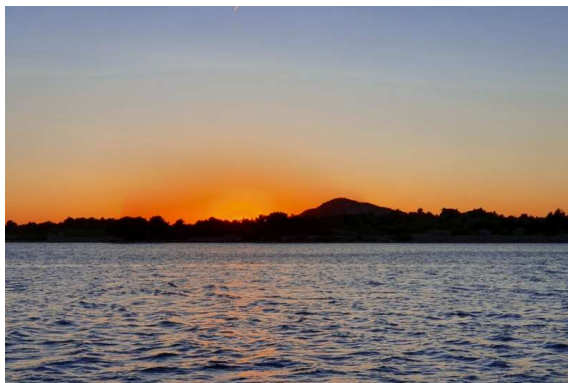
Artratore, Lošinj - Luka Vela

Spet prijetno spanje. Počasi pozajtrkujeva, nikamor se nama ne mudi. Naslednji cilj je 70 milj oddaljen in za danes je napovedan dober veter. Ob devetih torej izplujeva in lepo in hitro napredujemo po mirnem morju v zavetrju Lošinja. Ko pa je Lošinja konec in ni več zavetrja, tudi vetra ni več. Sic!

Zamenjava spin našega neverjetnostnega pogona in spet se premikava dalje. Dvajset dolgih milj je bolj kot ne bonaca. Od časa do časa dobim preblisk v stilu "Sedaj pa bo!". Pa ni bilo. Iz 1 Bf se je veter sicer dvignil na 2 Bf. In potem takoj spet ugasnil. Glavni cilj je dosegljiv ponoči. Potrebujeva pomožni cilj. Mala pod jadra namreč pluje med sedem in osem vozli (v 4 Bf), z motorjem pa vsega pet in pol (na 1600 obratih). Po jadralskem nasvetu strokovnjakov za Srednji Jadran se odločim, da zaplujem po notranji strani Ugljana in Pašmana. Tam se da sidrati za vsakim vogalom. Kjer naju ujame noč, bova pač vrgla sidro.

Pa se malo pred Ugljanom burja vrne enako hipno, kot je pri Silbi ugasnila. In spin našega pogona se tudi v trenutku obrne. Spin je digitalna dobrina. ETA glavnega cilja je spet podnevi. In tako plujeva mimo cele vrste pomožnih ciljev, kjer se nama ni potrebno ustaviti. V Zadarskem kanalu pri burji ni valov in plovba je prijetna. Dvakrat sicer krajšam jadra, samo dvajset vozlov burje tukaj je kot pet vozlov juga na odprtem morju.

Ampak. Malo pred glavnim ciljem domuje Tone. Pa ga pokličeva in se zmeniva za obisk. Kar v svoji mini jadrnici naju pričaka na sidrišču. Ravno je iz vrše pobral ribe. On rib ne je več. In tako je Vesna postala srečna lastnica poštene porcije divjih orad in ovčic. Očiščenih. Jutrišnja košta je tako določena. In jaz bom jutri srečni lastnik polnega želodčka.

sonce zahaja, midva se sidrava in ...

...mimo se pripelje Tone s svojo pasaro in vedrom rib...

*...katere mi prijazno očisti ... za jutri se ve kaj bo za kosilo
:)*

15. junij 2021, torek

Luka Vela - Vinišće

Takoj zjutraj odrineva, danes je napovedan veter, naslednje dni bo bolj tako-tako. To morava izkoristiti. Ampak. Tudi danes ni bilo, kot sem si želel. Rahli izdihljaji burje naju niso pripeljali prav daleč. Pa saj se nama niti ne mudi. Spotoma srečava Sebastijana, s katerim smo lani v lockdownu pluli po Grčiji. Nekaj besed z barke na barko in gremo vsak svojo pot. On je zaseden z organizacijo regate, midva z iskanjem primerne goriva za Malin neverjetnostni pogon. Eno štajersko švoh kafe bomo spili kdaj drugič.

Malo pred poldnevom se veter začne dvigati in potem je jadrnanje s polkrmnim vetrom poezija. In ta veter se bo samo še dvigoval, popoldan ga bo za 5-6 Bf. In temu ustrezno vala. Plan B. Zavila bova okoli ovinka in nadaljevala jutri. Cilj Vinišće. Ves čas se veter lepo dviguje in samo na genovo v čistem krmnem vetru na koncu letiva med 7 in 8 vozli, kar je za 36 čevljsko barko čisto spodobna hitrost. Vozi Reyमारinko, jasno. Ko sva zavila okoli ovinka pri rtu Pločica, tokrat neverjetnostnemu pogonu ni bilo potrebno spremeniti spina, zadoščala je sprememba barve ali okusa. Podnapis: neverjetnostnemu pogonu sem zvil glavno jadro ali genovo. Po Heisenbergerjevem principu nedoločenosti pri popolnoma krmnem vetru namreč ne morem točno določiti ali bi imel genovo ali glavno jadro. Ali točno določim eno ali pa drugo, oboje ne gre. Odločil sem se, da bom točno določil genovo. Lahko bi sicer vozil metuljčka, samo potem bi pa neverjetnostnem pogonu moral spremeniti še čudnost. Toliko volje pa nisem imel.

Popoldan se spraviva položiti tepihe v salonu. Jasno, da sva kupila 10 cm premalo robe, sic! In spravim se naštimati soft start moje pumpe v tovarni vode. Pa tudi tu je efekt defekt. Zadeva ne špila, inverter se zaradi preobremenitve ob zagonskem toku še vedno resetira. Hmmm... očitno moje razumevanje problema ni v redu. Tako mi ne preostane nič drugega, kot preveriti ali prenosni generator zmore tak napor. Ali pa pozabiti na vodnjak (kot ga posrečeno imenuje Srečo). Manjana.

Za večerjo so Tonetove ribe, orade in ovčice, spečene v ponvi na (spet) Tonetovem olivnem olju, gostem kot maslo. Bilo je okusno in ker je kuhala Vesna, predvsem ne papirnato pusto. Vesna bogato uporablja začimbe. In dodatke. Štajerski rizling, recimo. Ta se servira ločeno, v kozarcih.

Kornati danes še niso bili močno oblegani

s polnimi jadri do regate....

.... ampak samo mimo regatašev smo šli

v wikipediji piše, da so Vinišče majhna ribiška vasica s 700 prebivalci

nekateri parkirajo kar na vhodu zaliva

za kočerjo danes včerajšnje Tonetove ribe iz vrše pečene na Tonetovem odličnem olivnem olju ...

lahko noč

16. junij 2021, sreda

Vinišće - Zaklopatica, Lastovo

Maestral je zvečer pojenjal in ponoči je bila popolna bonaca. Zjutraj se odpraviva v trgovino (kot, da nimava že dovolj hrane?!) in kavico na obali. Potem pa na pot, danes greva na Lastovo. Nekaj ur bova motorirala, potem naj bi se dvignil veter.

Tako je tudi bilo. Vsaj delno. Prvi del plana sva izpeljala briljantno. Drugi del plana tudi. Veter se je dvignil. A je bil prešibak in preveč krmni, da bi lahko dovolj hitro jadrala. Nekaj časa tako prevladuje na Mali tišina in nekaj časa jo preglasi motor. Motorsailava. Neverjetnostni pogon je tako stopil še v eno stanje, ki do sedaj ni bilo prav pogosto, spin ima +3/2.

Malo čez osmo zvečer sva na bojišču. Chasse Spleen je tu že od prej. Asistenca pri privezovanju špila v nulo. Tako kot piše v pilotu. Le ena malenkostna razlika je. Rangerja v vlogi marinerota ni od nikoder, pri privezovanju pomaga Tomaž. No, rangerja ni bilo naokoli niti kasneje v vlogi inkasanta in naša denarnica se nocoj ni stanjšala. Verjetno bo jutri pokasiral za dva dni skupaj. Ko će da radi svaki dan, kad nije još sezona!

Večer mine klasično. Ob flaškah. Sredi noči pokličem na Lungo, ker računam, da Gregor vozi ponoči. Kaj računam, če ne znam računati?! Imam pa Lungo lepo na monitorju ves čas. ETA na Lastovo je jutri zjutraj.

sidrišče na Vinišće

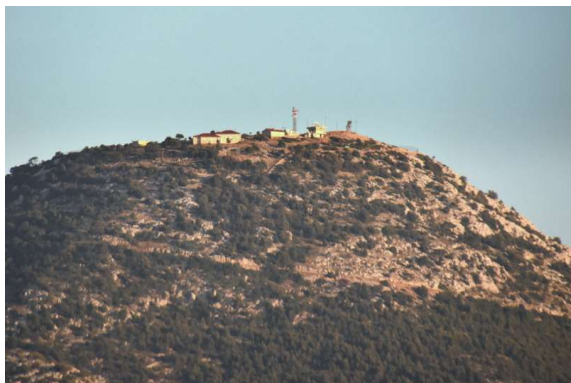
Vinišće ribiška vasica? morda nekoč ...

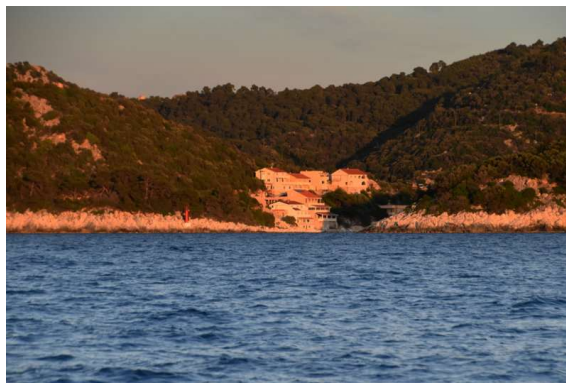
plaža prodnata

otok Lastovo pred nami

vasica na vrhu hriba otoka Lastovo

pristajali smo ravno ob sončnem zahodu...vhod v Zaklopatico

pogled na vhod v Zaklopatico s sidrišča (bojišča)

ponovno snidenje z Mirjam in Tomažem

17. junij 2021, četrtek

Zaklopatica, Lastovo

Čarteristi so grozni. Samo pijejo in jejo. Kako le morejo kaj takega početi. Da jih ni sram! Ker mi smo pa čisto drugačni. Mi smo pomorci po duši. Mi jemo in pijemo zgolj iz nuje. In predvsem zmerno. Seveda je splošno znano, da če se pije zmerno, se lahko pije v neomejenih količinah. In nekaj podobnega velja tudi za hrano. Danes jo je bilo veliko, najprej morska mezica na Lungi, potem roštiljada na Mali. Vse med potjo ujete ribe smo pojedli. Za vsak slučaj, če bo tega premalo, smo jedli še druge stvari. Še dobro, ker ulova ni bilo dovolj. Točneje, sploh ga ni bilo. Verjetno je bil vzrok v tako slabi beri, ker nismo lovili. Nek stari morski maček mi je že nekoč davno povedal, da če želim kaj ujeti, moram tudi loviti.

In zakaj pijemo in jemo? Praznujemo Petrin rojstni dan. Cel dan. Če Petra ne bi imela rojstnega dne, mi verjetno sploh ne bi spili niti kapljice alkohola. Vzdušje je prešerno. Vsi smo zbrani. Vsi, razen Petre. Ona je na Paxiju. Ona praznuje v ločenem mehurčku. Ker, deset kovidnih zapovedi je pa nujno potrebno spoštovati. Mi jih. Brezpogojno se jih držimo. Sedma namreč pravi, da če se nahajata dve osebi več kot sto milj narazen, potem je tveganje za verjetnost okužbe zmanjšano na sprejemljivo raven.

Ko tako proslavljamo, jemo in pijemo, tudi opazujemo okolico. V Zaklopatici očitno obstoja rent-a-sup. Mladenič ga je rental, se zapeljal na sredo zaliva (kjer je viden od povsod) in na supu začel delati - sklece. Veliko sklec. Preveč, da bi ga opazovali ves čas. Po nekaj minutah smo se naveličali in ko smo pogledali čez deset minut, jih je še kar delal (ali je vmes imel pavzo ali ne, ne vem). Očitno se dila renta za eno uro, zaliv je majhen in čas je nekako potrebno zapolniti. Mogoče je celo dobil popust, ker je dilo rental brez vesla.

Danes nisva vključila neverjetnostnega pogona. So ga pa rangerji. Tudi za njih je gorivo zastoj. Mi ga plačamo. Kakorkoli, včeraj jih ni bilo na spregled in tako so nam prihranili 250 kun. Danes so prišli, pokasirali plačilo boje in vstopnine (za en dan, jasno) in nam poleg računa zato podarili štiri knjižice o Lastovu. Bravo! To je nekaj, kar bi se morali naučiti tudi drugje. Pokasiraš dobrih 30 evrov (pa ne ravno vsak dan) in zato nudiš bojo v varnem zalivu ter nekaj knjižic (kjer je stroška za manj, kot evro). Gost ima pa občutek, da je nekaj dobil in da vse skupaj ni samo nategunac, kot na nekaterih drugih mestih, kjer za petdesetaka ne dobiš ničesar. No, dobiš mrke poglede v stilu "saj te ni treba". Ampak, mrki pogledi in kletvice ne štejejo med stvari, ki bi jih kot gost rad dobil od domačina. Torej, prijetno presenečenje (da ne bo samo grajanje hrvaške turistične industrije).

Lunga prihaja v naš zaliv že ob sedmih zjutraj

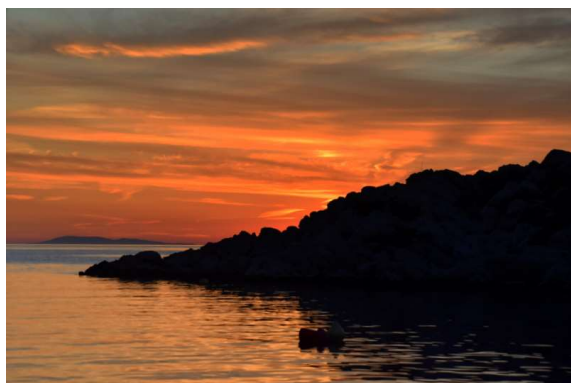
morska mezica na Lungi

kočerja na Mali veliko mesa in bolj malo zelenjave

polni trebuščki dobre hrane in pijače, vzdušje odlično

kičast zaključek dneva

18. junij 2021, petek

Zaklopatica, Lastovo - Ubli, Lastovo - Krf

Počasi odidemo. Po jutranji kavici. A ne vsi hkrati. Najprej gre Lunga, potem Chasse Spleen, nazadnje Mala. V zalivu ni več nobene jadrnice. Ob pol treh se srečamo z Lungo, oni so carinski pomol ravno zapustili, mi gremo nanj. No, prej še po vodo in gorivo. Oboje je zastoj. Tako rekoč zastoj. V Puli sem testiral bankomate, kateri ima najboljše pogoje. Zmagal je tisti od Addico banke. Cena te znanstvene raziskave pa je bila, da sem imel polno denarnico kunic. In kaj bi z njimi, itak se lahko vse plačuje s karticami. Pa sem najprej prešaltal na plačevanje z gotovino, pa je bila denarnica še vedno napihnjena. Ker kun verjetno nikoli več ne bom potreboval (predvidevam, da bo Hrvaška v evro območju leta 2023), se jih je potrebno znebiti. Zamenjati. Zamenjati za gorivo in vodo. In tako je naš neverjetnostni pogon spet nafilan z zastoj energijo.

Da pa vse le ni tako lepo, se oglasi alarm v trenutku, ko sva privezana na črpalki v Ubliju. In iz Male se vije močan curek vode. Ajoj! Bilge pumpa je to. Očitno mi ne bo dolgčas. Ok, izklopim pumpo za vodo in nivo pod podnicami se je nehal višati. Samo, to je treba sanirati. Natočiva gorivo, prestaviva se na pomol za ferije in začne se popravilo. Najprej izpumpati

vso vodo izpod reber in potem poiskati napako. Prepričan sem bil, da jo bom takoj našel (cev na bojlerju - ne bi bilo prvič). Pa je okoli bojlerja vse suho, kot poper. Zato pa kaplja in curlja izpod umivalnika v kopalnici. Počila je cev, ki je del pipe. Na prvi pogled enostavna naloga se spremeni v nočno moro. Pipe ne morem odvit, da bi jo izvlekel in zamenjal počeno cev. Ne gre in ne gre. In brez pravega orodja tudi nikoli ne bo šlo. Uf, tole bom rabil majstora vodovodarja v kompletu z orodjem. In kaj naj naredim sedaj (v petek popoldan)? Vodne pumpe ne morem zagnati, ker je cev razneslo, cevi pa zamenjati tudi ne morem. Iz zagate me (spet) reši moj silikonski trak, ki ga ovijem okoli počene cevi. Drži vodo, ne curlja in ne kaplja. No, proteza je v redu, vseeno pa moram v zelo-zelo bližnji prihodnosti angažirati vodovodarja.

Po vseh teh peripetijah (in čakanju na policaja) malo pred šesto le izplujeva v smeri Krfa. Optimistično dvignem jadra. In jih tudi kmalu pospravim. Vetra, kljub obetavni napovedi, ni skoraj nič. V 2 Bf čiste krme je Mala dosegala vratolomno hitrost, ki se je začela z 1 (in imela samo eno cifro pred decimalno vejico). Bomo videli, kako bo v naslednjih urah.

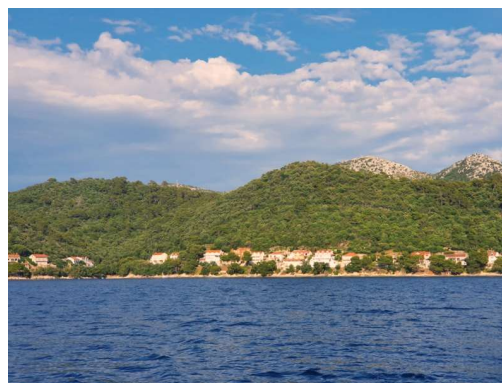
Lunga odhaja prva iz zaliva ..

druga odhaja Chasse Spleen

sami Slovenci v Zaklopatici na bojišču

pa pa Lastovo/Hrvaška

19. junij 2021, sobota

Ubli, Lastovo - Krf 2.dan

Ko sem včeraj prižgal motor, sem se tudi lotil in pisanja dnevnika. Končal sem z beleženjem zgodovine in pogledal na plano. Kaj vidim? Vidim veter. Odlično! Jadra gor in menjava okusa neverjetnostnega pogona. Cel večer in celo noč sva imela lepe 4 Bf, resda iz preveč krmne smeri a vseeno. Čisto spodobno sva napredovala proti jugu.

Ob devetih zjutraj naštimam metuljčka in v vodo vržem vabo. Potem se z Vesno zamenjava, jaz se odpravim k počitku. Pa ne za dolgo. Ravno dobro zadremam, ko s palube zaslišim kletvico. Kaj je bum preletel? Ni bilo to. Riba se je ujela. Pa se spravim k palici in vlečem. Takole srednje velika mora biti in to bo brez kavlja težko spraviti na palubo. Na roko si moram nataktni delovsko rokavico, sicer se bom lahko porezal z laksom. Palica je bila nekaj sekund brez nadzora, kar je pametna riba takoj izkoristila. No, izkoristila je zarjavel lanski trnek in ga enostravno odlomila z vabe. In s palube se je razlegel izdih olajšanja. Drugi podoben izdih olajšanja je bil nekaj ur kasneje, ko se je riba osvobodila še preden sem se sploh lotil palice. Očitno ribe so. A so okužene s kovidom ali ne, je pa druga zgodba. Cigutere sigurno nimajo.

Popoldan se slišiva z Lungo. Nismo daleč narazen. Oboji pa napredujemo počasi, veter je padel na 3 Bf, skoraj krme.

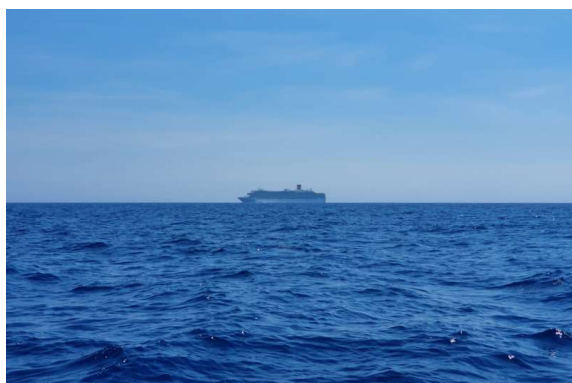
Več, kot 4,5 vozlov ne gre, raje manj. Ob pol osmih zvečer se predam in pogonu zamenjam okus. Nisva se uspela približati Italiji toliko, da bi imela internet. Nekaj časa. Potem se kar naenkrat brez vidnega razloga nepričakovano pojavi. Odlično. Vremenska napoved pravi, da nekaj ur še ne bo jadrnanja, potem bo spet v redu. Pri Othoniju se odločim kdaj in v katero smer naprej.

danés smo večino dneva metuljčkali luštna plovba

neko obdobje smo šli tako počasi, da si je pajk lahko v miru spletel svojo mrežo

celo eno kruzercó smo videli na poti

ribe nismo nobene ujeli, bilo je nekaj boja kar se vidi na poškodovani vabi

Leto 2021

Jonsko morje

20. junij 2021, nedelja

Krf - Drepano beach

Ponoči se veter spet pojavi in traja nekaj ur, potem ga nekaj ur ni in se spet vrne, pa izgine in se vrne in... neverjetnostni pogon bi bil že čisto zmeden, če v enačbo ne bi vstavil tudi definicijo čudnosti. Potem je spet vse lepo ubrano.

Dopoldan se slišim s Tonetom. Zanima me, ali je še v Prevezi. Ne bi bilo pedagoško, če bi se zapeljal mimo, brez da bi preveril, ali se lahko dobimo na kavi. Še je tam, Yotara je sidrana na mestnem sidrišču. Še več, obljubi mi pomoč pri moji enigmi z vodovodno pipo. Pravi, da ima vse potrebno orodje. Bingo!

Lunga se ustavi na Othoniju. Za kopanje in počivanje. Midva obrneva proti Krfu. Počivala bova kasneje.

Čudnost v našem pogonu je čisto ponorela (verjetno bi jo moral kompenzirati z okusom, pa se nisem tega do časa domislil). Veter prihaja in odhaja v polurnih razmikih. Na srečo je pred luko Krf odšel in ni bilo težav pri pristajanju.

Popoldan se torej priveževa v luko Krf, klirala bi se rada (permission granted za vstop v komercialno luko, pove port kapitanka na VTS). To naj bi bil pit stop, pa ni čisto tako. Res, da je od barke do kapitanijske le nekaj deset metrov, pa se Vesna vseeno prehitro vrne. Ne gre tako enostavno, pove. Papirnati dokumenti niso v redu, narediti je potrebno skenograme. In jih poslati po mailu. Avtomatizacija poslovanja. Tako je razumeti. Katere dokumente? Vse! A-joj!

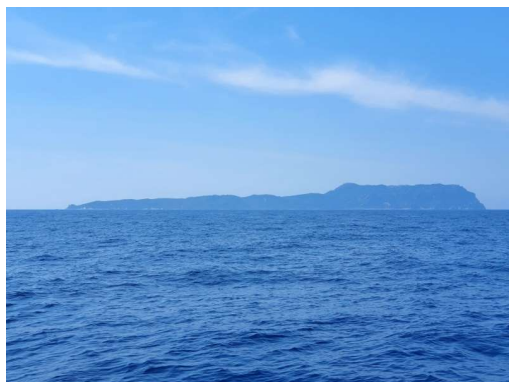
Prav lahko bi to policaj sam naredil! Itak smo edina barka na kliranju. Pa morava midva. Da so uradniki v banana republikah pričakovali, da imamo na 36 čoveljski barki fotokopirca, sem še nekako razumel, da se pa to dogaja v Uniji, je pa vseeno le malo prehudo. Južni Balkan. Je ta res v Uniji?

Pa vse skupaj poskenirava, sestaviva mail in pošljeva. Nak, "pošljeva" je dovršna oblika glagola "pošiljava" in nedovršna oblika se je spremenila v dovršno šele po krepke pol ure pretepanja z emajliranjem. Outlook noče poslati maila in pika. In za povrh je grški up-link na LTE hiter (no, počasen) kot stari dobri 3G. In pošiljanje maila z osmimi priponkami traja in traja in traja.

Ko je zadeva končno odposlana, gre Vesna takoj v akcijo, da ga spodbudi, da to naredi čim hitreje. Pa jo vsi dokumenti že čakajo poštempljeni in podpisani. Sva že klirana. Samo pobere jih in se vrne - tokrat še hitreje, kot prvič. Jooooj! Sprintani skenogrami gredo v fascikel. Naju je pa gnjavil s skeniranjem in emajliranjem. Čisto enako bi bilo, če bi jih samo fotokopirala. Ali pa bi to naredil sam. Čemu kompliciranje? To ve samo on. Ipak je policaj.

Ura je pol sedmih, ko se v bonaci odveževa in odmotorirava. Po milji ali dveh imava lep veter in ta naju kar odpihne v Igoumenitso, kjer za gričkom digitalno usahne. Jadra pospraviva v čisti bonaci, zloživa štrike, zamenjava čudnost pogona in se prestaviva za nekaj deset metrov na mesto, ki ga sonar identificira kot mivko (ali blato). Idealno! Lahko bi sicer drsela po vodi tudi brez motorja, zaleta je bilo še dovolj, pa ni to najin stil sidranja. Ne vem namreč, kako bi lahko brez motorja zategnil sidro in izvedel porušitveni test. Rad dobro spim.

Še nekaj malega mezice in potem je na sporedu počitek. Ob pol enajstih zvečer...

Othonoi bova tokrat izpustila in nadaljevala kar naprej do Krfa; od Ubli do kapitanije Krfa sva potrebovala 48 ur

na vhodnih vratih le email napisan z latinico, vsi ostali listki na vratih in znotraj pa v grških črkah hm...

danes sidrana pred Makrigiali in Drepano beach nekaj milj pred Igoumenitso

21. junij 2021, ponedeljek**Drepano beach - Preveza**

Danes je najdaljši dan v letu. Pri nas je svetli del dneva dolg slabih 15 ur, v Ljubljani je skoraj uro daljši, v Rovaniemiju, kjer je doma Kokakolin dobri mož, pa dobrih 24 ur (torej je tam dan en daljši kot en dan, hmmm, misel vredna Douglasa Adamsa). Zato dolgo spiva, saj se nama nikamor ne mudi. Danes imava za prepluti le okoli 50 milj. Prepluti, ne prejadрати. S tem sva tudi močno razbremenila Malin neverjetnostni pogon, ki je preko celega dneva ohranjal isto čudnost. In isti spin, in tudi iste vse ostale attribute. Delal je na zastonj nafto.

Za razliko od tipičnega dne, sem danes jaz v podpalubju in delam. In Vesna na preži pred čarteristi na palubi. Jader naokoli je kar precej, čeprav se ne da normalno hitro jadрати. Očitno je tudi Jonsko morje že precej onesnaženo s turističnim tokom jadralcev na silo. Skladno z imenom na Pacifiku, bi tole lahko imenovali Ionian milk run. Le da je tam pretok skozi celo leto približno tako velik, kot je tukaj vsak dan. V zaliv za Prevezo nas pluje pet na razdalji nekaj minut, Bo res treba kam drugam!

Zvečer se sidrava v Prevezi. Drugič, prvič nama sidro ne drži. In drugič se sivolasi Nemec razburi, da sva preblizu. To počne, še preden vrže sidro. Ne upoštevam ga, težakov je itak povsod dovolj. Na moj odgovor v angleščini je nekaj brbotal v nemščini. Nemščina pa ni uradni pomorski jezik, to se vendar ve. No, ko se barke postavijo po vetru, smo skoraj sto metrov narazen. Eni res nimajo stika z realnostjo...

Takoj dobiva obisk, Tone (Yotara) in Marko (avtodom) prideta na pijačko. Pa se pijački pridruži mezica. In mezici naslednja pijačka. In naslednji pijački naslednja in naslednji... Skratka po nekaj flaškah vina in nekaj deset piksnah piva je ura ena zjutraj. Ena zjutraj v Grčiji je enako, kot polnoči v Kataloniji. In ob polnoči se datum prevesi na dvaindvajseti junij, ko imata Mirjam in Tomaž trideseto obletnico poroke. In Katja štirideseti rojstni dan. Vsem je potrebno čestitati. In nazdraviti...

veliko čarter bark na poti

srečanje na Mali z Markom in Tonetom

Preveza....sami zobotrebci :) ne moreš verjeti koliko jadrnic je še vedno na suhem

22. junij 2021, torek**Preveza**

Danes ima najina hči rojstni dan, okroglih 40 let je napolnila. Torej bo kmalu petdeset. Jaz, mladenič, pa le malo preko šestdeset. Čestitala sva ji minuto po polnoči v njenih krajih (Barcelona). Pri nas je bilo takrat že bliže jutru in žur se je ravno končeval. No, točneje, prekinjal. Nocoj spet proslavljamo njen rojstni dan. Takih stvari ne gre zamuditi! Danes je

poleg opojnih substanc na sporedu tudi ribja grillada. Preko dneva sva namreč ujela štiri krepke orade. In tudi večjo količino šrimpkov, ki pa bodo prisiljeni počakati na boljše čase za zaključek svojega življenjskega cikla. Manjana. Kot vabo sva uporabila evrske kovance, ki se lepo svetijo in kar privabljajo ribe. Današnje so svoj cikel plavanja zaključile v belem vinu. Po včerajšnjem pivu in rdečem vinu je bilo danes na sporedu belo vino. S travarico smo, hvala bogu, zaključili v Dalmaciji, sedaj me čaka ouzo. Saj ne vem, kaj je hujše...

Ampak, lepo po vrsti. Dopoldan sem služboval kot vodoinštalater. Takoj zarana zjutraj (malo pred poldnevom) se odpraviva v mesto. Vesna v ribičijo in ostale podobne zadeve, jaz po novo pipo. Orodje, ki mi ga je posodil Tone je odigralo svojo vlogo in (z nekaj muke, sicer) je stara pipa romala v smetnjak. In po povratku nova ob umivalnik. Z istim orodjem. Kako uporabno! Ej, res je to enostavno, če ima človek pri roki potreben majstorski alat! Take ključke si kupim ob prvi priliki. Še kje me bodo rešili iz zagate, prepričan sem.

Ob zadnji nezgodi s počeno cevjo in poplavo pod podnicami je po nekajminutnem napornem delu dušo izpustil tudi bilge pump switch. No, to je lažji problem. Tega se da kupiti v vsaki, še tako slabo založeni, čendleriji. V prvi ob poti, veliki kot malo večji kiosk, imajo na voljo tri različne modele. Od 15 do 48 evrčkov. Kupim najcenejšega, šparati je treba. Da bodo denarčki ostali za oštarijo, jasno. Resno: sigurno so tri cenejši vsaj tako zanesljivi, kot en dražji. Še posebej, ker je oni dražji popolnoma enak, kot tisti, ki mi je ravno crknil.

To dvoje sem torej rešil, nisem pa rešil drill machine impeller pump. Tri imam. Ena, Jabsco, ima polomljena dva jezička na impelerju. In še kar dela. Ker nisem prepričan, kako dolgo bo še zmogla opravljati svoje poslanstvo, sem že pred leti kupil novo, Sureflo. In letos pozimi še eno, blagovne znamke chinese-no-name. Obe novi sta fuč (kitajska sploh nikoli ni dobro delala, Sureflojeva je pa umrla v Ubliju in namesto vode izpljunila dim). Tako, da bom moral spet odmarširati v nabavo. Napol polomljenemu impelerju pač ne gre zaupati v neskončnost. Je pa ena zadeva: Jabsco stane skoraj stotaka, kitajsko sranje pa petaka. In druga zadeva: taka pumpa ni prav pogosta in je ne prodajajo za vsakim vogalom. Vsaj ne na osamljenih otočkih. Nakup zna biti še zanimiva dogodivščina.

Aja, še najpomembnejše. Danes naš neverjetnostni pogon z največjo verjetnostjo neverjetno počiva. Premikanje je bilo zgolj z dingijem. Bencin pa ni zastonj in torej dingija ne poganja neverjetnostni pogon. QED.

pogled na sidrišče v Prevezi

turistične uličice v Prevezi

pripravljani na turiste.... a jih še ni kaj dosti

če imam pomoč pri nošnji nabavljenega blaga, vzamem kakšno kilo več :)

23. junij 2021, sreda

Preveza

Neverjetnostni pogon je (neverjetno, a resnično!) tudi danes počival.

Ni pa počival čolniček. Dopoldan oddingirava s Tonetom na obalo. In potem v šoping vseh (pre)potrebnih zadev. Kupim tanko špagico (da bom lahko spet delal pod vročim soncem in zamenjal mrežo na ograjici), cevne ključke za pet evrov v kitajski trgovini z zvonečim imenom Hong Kong (ne gre je zamenjati z junakom iz filmov, King Kongom), silikonski trak (za rezervo, kar nekaj sem ga porabil prejšnjič, ko mi je razneslo cev pod pipo) ter na koncu še en kitajski ponaredek drill machine impeller pump.

Vse imam, čas je za frizerko. Punca je začela s svojo raboto en mesec pred covid-timeom in če ne bi imela družine, ne bi preživela. To je njena različica zgodbe. Po hitrosti striženja verjetno ne bo preživela niti sedaj, dodajam sam. Itak sem bil pa edina stranka v celem dnevu. Cena? Devet evrov. Ko se ji potožim, da nimam bankovca za 9 evrov (ker ga še niso uradno izdelali), je vsa prestrašena. Ali bo ali ne bo plačana za njen pol urni trud? In ji predlagam kompromis. Dam jih bankovec za 10 evrov (ki ga ECB zna stiskati), ampak samo pod pogojem, da tega nikomur ne pove. Pa je še vedno zaskrbljena. Šele, ko sem z nasmehom na obrazu izstopil iz salona, je razumela...

To početje naju je s Tonetom tako izčrpalo, da je bilo nujno zaviti na pивce za živce. Pa spet ne gre vse gladko. Poleg pивca (za ceno pивca, da ne bo pomote) dobiva še kosilo. Tukaj se mu reče meze. In ob naslednjem pивcu je naslednja mezica. Vsaka za sebe je (skoraj) popolno kosilo. Po štirih pивcih (za vsakega) se odpraviva dalje, res ne moreva več jesti.

In se ustaviva v naslednji birtiji, kjer stopim v akcijo in strumno naročim (v svoji polomljeni grščini) dio-bira-ke-ohi-meze! Prvič gre lepo skozi, drugič tudi, potem postanem pa nepreviden in nisem več pozoren na to kaj se naroči. Saj, Tone ni mislil nič slabega, samo, ko je v pričo Petra iz Avstralije (ki je vmes prisedel) naročil še eno rundo, je pozabil na dodatek: ohi-meze. Pa smo spet jedli (do grla siti pri 30+ stopinjah) neskončne količine hrane. Še dobro, da je Peter pomagal.

Kakorkoli, po petnajstih enotah piva (in enih 20 enotah meze - nisva vedno dobila po eno zadevo, včasih jih je bilo več) sva se le poslovila od obale in v mraku prigrisirala vsak na svojo barko. Čisto soliden dan je bil, čeprav v supermarketu nikakor nisem mogel najti vloženih kumaric, kot mi je naročila Vesna. Sem pa namesto kislih kumaric kupil Karlovačko pivo. Mislim, da je tako še bolje, saj nobena dama v družbi ni noseča, in bi kisle kumarice precej neverjetno izginile iz lagerja (po slovensko: bi ostale na skladišču, ne na ležaju).

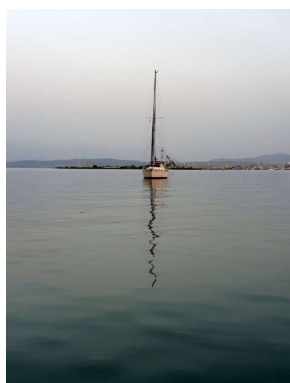
In dan je minil v skladu z motom, katerega me je Tone naučil danes: "Jej, pij in kavsaj, za (posmrtno, op.a.) življenje se ne ravšaj". Bajе ta pregovor velikokrat izrečejo na Dolenjskem (predvsem v zidanicah).

danes noro vroče, vlažno in temu primerna tudi vidljivost

marina Preveza

veter? zero, nič ... :(

24. junij 2021, četrtek

Preveza

Še en dan v Prevezi. Ob Prevezi, točneje. Postni dan. Nič pijače in nič hrane. Vsaj ne moje hrane in moje pijače. Solata in voda ne štejeta kot hrana in pijača.

Zjutraj se lotim poštimat tiste stvari, ki me še čakajo. Kako pognati watermaker, na primer. Tako, kot sem si zamislil še v Izoli (z inverterjem), ko je postalo jasno, da s popravilom obstoječega ne bo nič. Ampak ne gre. Inverter se mi je vedno izklopil zaradi vklopnega toka asinhronnega motorja na pumpi. Pa sem vstavil vmes soft start rele in tudi ni nič pomagal. Ej, moje električarsko znanje je s tem počasi šlo h koncu. Danes sem poskusil provizorično z generatorjem mimo inverterja in ... bingo! Samo, to pomeni, da moram (spet) razkopati pol barke in električarsko lajtungo vrniti v stanje, ko mi je generator na motorju še delal. Spet se je izkazalo, da bi bilo bolj pametno jeseni leči v senco in počakati, da napad volje za delo mine. Kakorkoli, danes sem spet imel nekaj krepkih ur dela.

In nekaj krepkih falitkov (dokumentacije si, jasno kot beli dan, nisem narisal, ko sem lani spreminjal stvari). En izmed falitkov ima tudi vidne posledice na moji levi roki. Tisti roki, ki je bila pred leti malo predelana in predvsem ojačana s titanom. Z dlanjo sem se dotaknil žice, po mojem prepričanju tiste, ki ni pod napetostjo. Zbolelo me je pa deset centimetrov višje. In tam je iz roke špricnila kri. Zanimivo. No, zanimivo mi je sedaj, ker si mi ni zgodilo nič resnega...

In ko watermaker lepo dela, vidim kapljice. Ajooooj! Pušča prikazovalnik količine produkcije vode. Podreti je potrebno steno v kopalnici (prej seveda odšraufati stran pralni stroj in še kaj prestaviti) in potem se začne iskanje napake. Jasno, da jo lahko najdem le tako, če watermaker zaženem. In da lahko poženem watermaker, moram zagnati generator. Vsakič je bilo brezhibno, sedaj to očitno dobro dela. Vsaj to je v redu. Ni pa v redu, da je počen tisti nesrečni prikazovalnik. Pa iščem po krami, ki jo imam na barki in najdem nekaj podobnega in z malo improvizacije zadevo popravim. Sliši se lepo, samo trajalo je nekaj ur!

In ko imam razstavljene že pol barke, poiščem še kje v električnem kablu do vtičnice v kuhinji je prekinitev. Spet urica plus, čeprav se (spet) sliši enostavno. Ura je devet zvečer, ko je vse skupaj končano. Do naslednjič, jasno. Sovražim barke!

ena izmed mezic, ki jih dobiš pri pivu v Prevezi

tako velike so limone, ki jih je prinesel Tone

25. junij 2021, petek

Preveza - Ormos Varko

Tone zjutraj pripelje narabutane limone. Priprava gin tonica od sedaj ni več problematična. In potem počasi izplujemo. Loviva odprtje levkaškega mostu ob enajstih in ga zamudiva za minutko, morda manj. Hja, vetra skoraj ni in tisto urico, ko bomo spet na vrsti plovila, sva sidrana pred vhodom v kanal. V drugo gre brez težav.

V zaprtem in mirnem morju za Lefkado celo počasi jadrava, za tri milje se mi kaj več kot genove ne ljubi odpreti. Potem se sidrava poleg Lunge, kasneje se nam pridruži še Yotara. Čeprav se to sliši enostavno, ni. Kot bi bil na Hrvaškem. Barka pri barki. Grauz! Očitno bo treba zaviti v lepše vode.

Ampak, ne damo se motiti! Najprej, seveda, skok v pregreto morje. Neverjetno, kako se je ogrelo v samo nekaj dneh. Celo meni, ki nisem prav pogost obiskovalec področja za platformo, je pošteno pasalo plavanje. Vesna je pa itak takoj zavila pod vodo. Pa tukaj na žalost ni bilo nič za videti, je povedala.

In potem mezica na Lungi in roštiljada na Mali. Vse se odvija po ustaljenem scenariju. Le na Xanaduju sitni nemški par verjetno ni zaspal, dokler nismo zaključili z našim razgrajanjem. Al smo čarteristi al nismo!

ribič vleče mreže sredi Preveze

Preveza je kar veliko mesto saj ima cca 20.000 prebivalcev

gužva skozi lefkaški kanal

pelikani so redkost na tem koncu

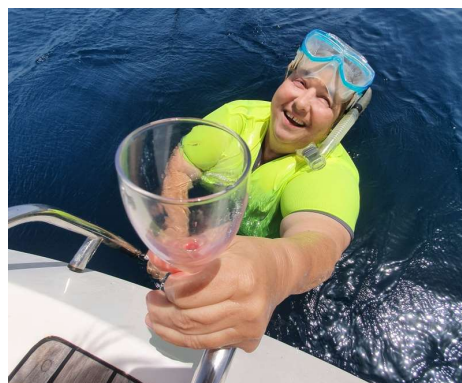
najdejo se tudi čisto prazne plaže

gužva na sidrišču

da ne bodo vedno so jadrnice na fotki, za spremembo še dinghiji :) brez katerih bi težko prišli na obalo

med plavanjem spotoma pozdravi sosede na Lungi in takoj dobim kozarček vina ... jamas :)

v čast današnjega praznika se spodobi roštiljada in kozarec slovenskega vina

vse najboljše Slovenija....

26. junij 2021, sobota

Ormos Varko - Kalamos

Bolj pozno vstanem. Bolje pozno, kot nikoli, se tolažim. In ko stojim v kopalnici (ve se zakaj) in pogledam skozi okno, vidim Toneta, kako se približuje z dingijem. Yotara odhaja, pove. No, se že še kje vidimo.

Potem se posvetim Vesni. Sedi v salonu in (skoraj) joka. Nič ni spala, revma jo je udarila s polnim udarcem. Ni druge, začeti mora s kuro medrola. Ne glede na to, da je današnji zaliv čudovit za kopanje, tega ne more izkoristiti. Saj, plavala bi že nekako, samo ne more v vodo in ne more iz vode. Po lestvi. Niti ne more v dingija. Še po pasareli ni prepričana, če bo šlo.

Z Lungo malo pogučamo in se zmenimo, da gremo dalje. Kam? Nekam. Vetra je, bolj kot ne, samo za vzorec. Ves čas je točno od zadaj (pa smo naredili dva ovinka, prvega v levo in drugega močno v desno. Veter kanalizira po prelivih in omogoča počasno gantlemansko jadranje celo pot. Veliko večino poti zato tudi prejadrava, hitrost pa ni ravno zavidljiva.

Ob sedmih zvečer sva privezana v luki Kalamos. Lunga se je odločila ostati zunaj na sidru. Jorgo nama pomaga pri privezovanju. Tako, kot je to storil vedno do sedaj, kadar sva bila tukaj. In če me spomin ne vara, je luka zastonj. Na kak kozarček in kavico bova pa vseeno zavila k njemu.

plaža polna ležalnikov in tudi turistov se ni manjkalo

njiva sredi plaže

hiška sredi gozda, sidranje pred njo je prepovedano - otok Kalamos

na sidrišču je bila le Lunga

vasico na Kalamosu sva že večkrat obiskala

danes je ostalo še veliko prostih privezov, od oštarij s hrano je ostala le še od Georga (Jorgos)

potepuške mačke, sestradane, 7 se jih je nabralo na kupu; vse kosti od sardel sem jim dala, v zahvalo mi je ena od mačk zarinila krempelj globoko v prst, da mi je kri krepko tekla; kelner mi je z jodom razkužil rano in povil z obližem; kelnerji pretežno Al

27. junij 2021, nedelja

Kalamos - Kastos

Ko sva danes ob pol štirih zjutraj z Gregorjem (kot zadnja) zmagovito zapuščala bojno polje v Remezzu, so bile vse luči po lokalih v lučici že davno ugasnjene.

Ob devetih dopoldan sva bila zmenjena na jutranji kavici. In se je tudi udeležila, z nekaj zamude sicer, a vendar sva se je. Tudi v lokalni pekarnici so imeli še dva bureka (resda samo dva, ne vem kako so to računali, saj smo vendar štirje!). Le namesto mlade punce, ki naju je pospremila iz lokala ponoči, naju je s kavico postregla njena babica.

Ko opoldne zapuščava lučico, sva skoraj zadnja. Škoda, da nisva še malo počakala, popoldan je prispel Nikos, pa sva to izvedela prepozno. Res škoda. Al bi bil spet žur! In Nikos, kot domačin, bi sigurno zrihtal kakšno cenejšo pijačko (no, saj 3 evre za pol litra vina, kot sva plačala midva z Gregorjem, tudi ni pretirano drago - še posebej, če se v zakup vzame lokacija lokala in čas odpiranja).

Premaknemo se na Kasos, v enega izmed severovzhodnih zalivov. Presenečenje! Tik pred sidranjem srečava mediteranskega tjulna. Vau! To je sila redko in pri vsej svoji miljaži po Sredozemlju sem ga videl le petkrat ali šestkrat.

Dan preživimo v zalivu za plavanje. Zvečer se premaknemo pred luko Kastros. Lunga se sidra na prime location, v mivko tik pred plažo. Midva malo stran, tudi na fleko mivke. Ampak. Preblizu sva sosedom. Nekaj časa sicer opazujem gibanje obeh bark, ki pa je v refulastem vetru precej naključno. Nak, drugam je treba. Poskusim v travo, čeprav mi je jasno, da to ne bo šlo, a upanje umira zadnje. In je umrlo. Pri dva tisoč obratih zdrsiva.

Plan B. Greva v sosednji zaliv. Pa tudi tam ni nič bolje. Šele en zaliv dalje je v redu. V mivki sva fiksirana tako, kot je treba. Ampak. Plan B ne predvideva izkrcanja. Z dingijem je predaleč, peš po bližnjici preko hriba je en kilometer (čez drn in strm), kar je tudi preveč za Vesnino revmo. Včeraj je s težko muko komaj prehodila sto metrov in čeprav je danes precej boljše, tega ne bi zmogla. Bomo šli pa jutri na frape, pa bo.

Zato pa plan B nepričakovano postreže s kulinariko. Vesna pripravi njoke na maslu prelite s porovo kozično omako s

smetano in vinom. Ni šans, da kaj takega dobiva v teh turističnih birtijah. Podobno iluzorno je to v Grčiji, tako kot je tudi v Dalmaciji. Po oštarijah je na voljo samo instant fast food hrana, kjer prednjačijo frigani kalamari in tsipura na žgari. S pomfrijem. In ni šans, da bi kaj naredili na maslu, samo najcenejše olivno olje uporabljajo. Z obale se oglašajo koze, na krožniku imava kozice. In sidrana sva sama. Niti ene same barke ni v vidnem polju. Še na obali ni ničesar. Nobene luči. Tudi to je nekaj!

jutranji frape v Kalamosu

tudi danes pod vodo ena revščina

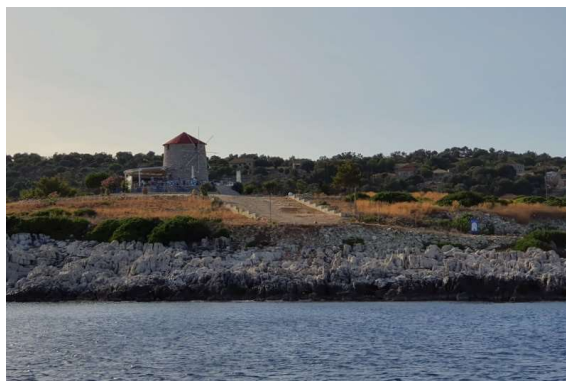
so bile pa lepe skale in barva morja ... severni del Kastosa

sidrišče pred vasico ...noro ... kot bi bili sredi avgusta!

oblegani Kastos je očitno number one za čarteriste

tudi kafič pod mlinom je bil videti že poln turistov

še zadnji pogled in gremo na drugo sidrišče

plan A je bil večerja v vasici Kastosa...hm, in kaj sedaj? no plan B na hitro odmrznjene kozice, ki sem jih zadnjič očistila v Prevezi v omaki s porom in smetano ter njoki popečeni na pravem grškem olivnem olju katerega uporablja že 33 let

28. junij 2021, ponedeljek

Kastos

O neverjetnostnem pogonu danes ne bi izgubljal besed. Počival je. Ma, saj si je zaslužil malo počitka.

Lunga stornira obisk frapedžinje na Kastosu in namesto tega pribremza v najin zaliv. Malo poklepetamo, spijemo ostanke ouza in odpremo Baileys. Ampak, glej ga čuda. Tale Baileys, ki sva ga dobila letos za darilo v čedni škatli, skupaj z dvema kozarcema, je v trdem stanju. Jaz novoletnih (in ostalih) daril nikoli ne dajem dalje, nekateri to očitno počnejo. Flaška je ponosno nosila napis "best taste before 2011". In očitno je v svoji karieri menjala že veliko lastnikov. Tokrat je pač naletela na mino in se je lastnik odločil, da jo spiže. Ampak. V nadaljevanju so namreč bile ribe tiste, ki so nepričakovano doživele Baileys žur. Steple so se za koščke kreme.

Lunga se odpravi na Kefalonijo v nek zaliv, za katerega slišim prvič. Pogled na Guglovo Zemljo in Navionicsove karte (ter dejstvo, da je pot do tja tlakovana z orcanjem) me odvrne od želje, da bi tudi midva šla tja. Bova ostala pač tukaj in delala. Vesni se je nabralo kar nekaj službovanja, jaz se lotim menjave pregorele žarnice v motorni komandni plošči in ozlajšanja same plošče z novo nalepko. Pri žarnici sem neuspešen. Rezervne nimam, pa sem bil prepričan, da jih imam še nekaj. No, saj morda jih tudi imam, varno spravljene nekje, kdo ve? Poskusim jo zamenjati s halogenkami (ne gre) ali ledicami (nimam pravih preduporov) in na koncu obupam. Jutri grem v šoping, če bo le mestece dovolj veliko, da bodo imeli kaj take robe. Če ne, bom pa jadral podnevi. Ponoči (če me bo res že zanimalo, kakšen je pritisk olja v motorju) pa na instrument posvetil z ročno svetilko.

Zvečer zakuriva roštilj in na mrežo postaviva starana, en T-bone (debeline 5 cm) in en (običajni) steak. Katja, hvala! Za prilogo ni pomfri, jasno. In v kozarcih se znajde madžarsko rdeče vino (roko na srce, včerajšnji slovenski muškat je bil vseeno boljši).

v ozadju se vidi spet veliko jamborjev, torej naval na vasico v Kastosu se še ni polegel

včeraj na sidrišču sama, danes nama družbo delata jadrnici ena s Poljsko in druga s francosko zastavo (kdo je pa res na barki?)

29. junij 2021, torek

Kastos - Astakos

Danes je bilo zelo razburljivo.

Prav prijetno sva spala. To je za ta zaliv običajno. Potem sva se zbudila, kar je tudi običajno. Do sedaj sva se še vedno zbudila iz spanja. Skopala in pozajtrkovala sva. Tudi to je običajno.

Kot običajno je priletel mail in sem se lotil dela. Tako, kot to delam običajno. Precej običajno sem zadevo tudi hitro rešil in potem nikakor nisem mogel naložiti zadeve na strežnik. Internet ni delal. Tudi to je običajno.

Premaknila bi se na nek drug kraj, kjer bi imela dober net. Zato, kot običajno, izplujeva. V vetru. Pa takoj veter crkne. To je običajno. In ko se vrne, sva na cilju. Spet nekaj običajnega. Med pristajanjem urla najmočnejše v celim dnevu. Tako, kot sva pričakovala. Vse je v skladu s teorijo o neobičajnosti. To, kar se nama je dogajalo, je običajno. Neobičajno bi bilo, če se bi nama dogajalo nekaj neobičajnega.

Sledi mezica in pijačka. Kot običajno. To narediva, ko pristaneva. Kot običajno je že po nekaj urah na pomolu tudi Lara. Tako je običajno, kadarkoli sva v Astakosu. Danes sva v Astakosu prvič z Malo. Običajno sva vedno prvič z Malo v Astakosu. In, kot običajno, gremo s posadko Lare skupaj na večerjo. Kadarkoli smo prvič skupaj v Astakosu, gremo skupaj na večerjo. No, tudi to je res, da gremo običajno na večerjo skupaj, kadarkoli smo prvič skupaj v Astakosu.

Res razburljiv dan je bil, ni kaj!

cesta ob morju mesteca Astakos s 7000 prebivalci

na rivi večkrat tovrstne ploščice

je kar močno pihalo, čolnič je butalo z vso silo ob pomol, še čudno, da je cel ostal

domačini pod murvino senco s hladno pijačo in malo mezice

tudi midva sva si privoščila nekaj mezice; pivo je bil serviran kot radler z dodatkom soli :); to si lahko izmisli le mešanec med indijcem in albanko :)

Lara prihaja na privez

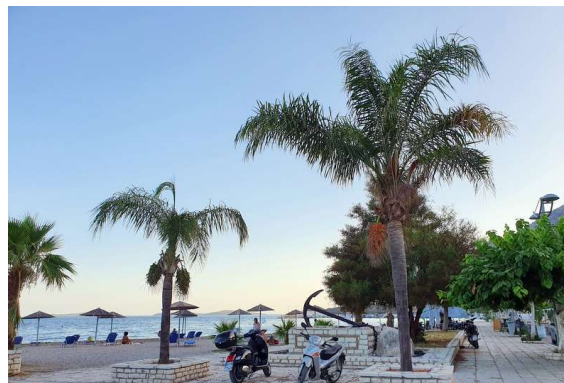
malo sprehoda s pliškotom pred večerjo

stara kamnita hiša z lepim plazečim grmovjem

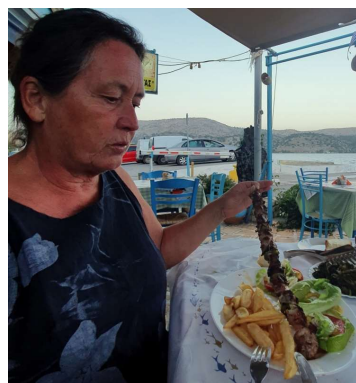
glavni trg mesta Astakos

mestna plaža pri hotelu

večerja: tzatziki, ocvrti jajčevci, klobasa v omaki, in pa big souvlaki

Petra premišljuje kako naj sploh začne jesti tako velik souvlaki

30. junij 2021, sreda

Astakos - Petala

Dopoldan se odpravim po žarnico za instrumente. Eksotika. Žarnica namreč. Že včeraj sem spraševal, pa ni bilo uspeha. Danes v pekarni pa mi pravi pek: »Pojdi k Nikosu, tam dobiš vse«. Nikos je za velikimi železnimi vrati brez napisa, nasproti supermarketu - greš do stop znaka, zaviješ levo, potem desno in po sto metrih si pri Nikosu. In grem. In pridem. In Nikos sedi pred vrati. Nikos? Ja. Imaš tole? Imam. Eno bi kupil. Ne moreš. Zakaj? Najmanj štiri moraš kupiti, pod en evro ne prodajam. In tako imam sedaj rezervne žarnice, ki jih bom seveda vestno pospravil. Kam? Najverjetneje poleg že ostalih desetih rezervnih žarnic, ki jih imam in jih včeraj nisem našel.

To torej imam. Še predplačniško kartico za stebričke z vodo in elektriko potrebujem. Sprašujem po vasi in nihče nič ne ve. Še najbližja je informacija, da jih prodaja teta na motorinčku. Prav veliko si s tem ne morem pomagati. Kaj naj ustavljam vse dame, ki se pripeljejo mimo in jih sprašujem, če mi prodajo kartico? V enem kiosku mi je starejša prodajalka na vsak način hotela prodati razglednico, kajti tisto je po njenem tudi kartica in še lepša je. Potem že iz obupa pobaram še mlado kelnerico v slaščičarni na rivi. Ona ve. Bingo! Ampak. Ona ne govori angleško. Ona govori grško. Ima pa telefon (le katera frajla ga nima?). Telefon govori več jezikov. Zna grško in zna angleško. In zna tudi ne angleško (negacijo bi lahko zapisali tudi kot "in ne zna angleško", hmmm...). Ne angleško je po črki logike tudi slovensko, samo to je bilo prekomplicirano. Kakorkoli, njen telefon mi sporoči, kje prodajajo kartice. Kje? Točno tam, kjer nismo iskali. Logično. In je tudi najbolj logično, da jih tam imajo. Torej je logično, da nismo iskali na logičnem mestu. Spet teorija neverjetnosti ali teorija nelogičnosti, kdo bi to razumel? Prodajajo jih namreč v kiosku, na koncu pomola s stebrički. Ah, ja...

Ne glede na vse neverjetnosti, ki se dogajajo na tem svetu, sem danes naletel na verjetnost. Pitna voda je tukaj (po števcu) desetkrat cenejša, kot na Hrvaškem, o ceni elektrike (spet po števcu) pa itak ne gre izgubljati besed. Za dva evra sta se napojili in oprali dve barki, Mala pa si je za dodatna dva evra še prevetrila akumulatorje. So pa tudi Grki postali zviti. Frape prodajajo v kitu. Frape brez vode v kozarcu in plastenka vode poleg. Zmešaš si sam. Zanimiva je cena. Frape je 2 evra, pol litrska plastenka (ki jo potrebuješ, če hočeš to kavico tudi popiti) pa dodatnega pol. In tako je cena taka, kot kjer koli drugje na rivi...

Izplujemo in motoriramo. Pa je nekaj sapice in jadramo. Pa je ni več in motoriramo. Pa je spet sapica in je spet ni in je spet in ... In tako vse do zadnje milje. Tam začne digitalno vleči in tik preden zavijeva za otok, namerim že dobrih 20 vozlov. Torej, včerajšnje pristajanje ni bilo slučajno. Očitno je Mali Moana namenila pristajanje v vetru.

Po plavanju (Lara) in delu (Mala) je na vrsti druženje. O tem neverjetnem dogodku, ki se je z veliko mero neverjetnosti verjetno odvijal nekje v Jonskem morju, pove zgodovina, ki se bo začela jutri, da je bilo vse kslakdf fsdapfh fsdhfpiuaer fsdpiofjh asjkn fflskjdnf fsadkfj fsdafojf uqwfgei psodidg (cenzurirano in kodirano, za branje je potrebno nakazati pol bitcoina v mojo denarnico, ali pa počakati do jutri, da se bo začela dogajati zgodovina, op.a.).

čep rav na pogled nič posebnega sidrišča, smo bili na koncu štirje

redka drevesa, kar nekaj kozic in jadranci :)